

[Justitsministeren.]

jelse. Spørgsmålet om indførelse af sådanne regler, særlig for så vidt angår freds- og ærekrænkelser, bør derfor efter min opfattelse afvente resultatet af straffelovrådets overvejelser.

Jeg skal endelig nævne, at justitsministeriet har modtaget en opfordring fra en kollektiv gruppe, der kalder sig BRUN — bogstaverne står for Befolkningens Ret til Uforfalsket Nyhedsformidling — til at overveje, om der kan nedsættes et hurtigt arbejdende og effektivt pressenævn med henblik på at tilvejebringe en forbedring af dansk presseetik. Justitsministeriet har efter henvendelsen indhentet en udtalelse fra Dansk Pressenævn, og det fremgår heraf, at Danske Dagblades Fællesrepræsentation vil nedsætte et udvalg til overvejelse af spørgsmålet om en revision af de presseetiske regler samt af pressenævnets sammensætning og kompetence.

Fra justitsministeriets side vil man følge dette udvalgs arbejde, og jeg vil finde, at det må være rigtigst, at spørgsmålet om en eventuel skærpelse af reglerne om freds- og ærekrænkelser, som er begået og udbredt gennem pressen, ligeledes afventer resultatet af dette udvalgs overvejelser.

Ejler Koch (S):

Det er måske forståeligt, at der for øjeblikket vises en betydelig interesse for pressens forhold, og at der kommer ønsker om udvidelse af de mulige straffesanktioner, når der finder overtrædelser af straffeloven sted i dagspressen. Men jeg bliver nødt til med det samme at sige, at på det foreliggende grundlag kan socialdemokratiet ikke medvirke til gennemførelse af et lovforslag som det, der her er fremsat. Vi kan ikke afvise, at det er nødvendigt at finde frem til visse yderligere sanktioner mod de misbrug og krænkelser af privatlivets fred, som vi har været vidne til i visse dele af pressen, men det må kræve meget indgående og nøje overvejelser af sådanne forslags virkninger, før vi giver os til at røre ved pressens forhold.

Det må være helt grundlæggende i et demokratisk samfund at bevare den videst mulige ytringsfrihed, og vi kan ikke afvise, som ministeren også var inde på det, at frygten for vidtgående økonomiske sanktio-

ner vil afholde aviser eller blade fra at fremkomme med kritiske, men værdifulde artikler. Det er da også karakteristisk, at den svenske presseombudsmand, som for nylig er blevet interviewet i Kristeligt Dagblad, advarede kraftigt imod alvorlige økonomiske sanktioner mod pressen, fordi det kunne betyde en knægtelse af ytringsfriheden.

Dertil kommer — det var ministeren også inde på — at det er de store blade, der bedst kan klare bøderne, mens en hel række små blade og ikke mindst små blade, der er samfundskritiske og derfor kan komme i klemme, ikke vil have de økonomiske ressourcer til at betale bøder af den art, der her er foreslået. Derfor er vi også afvisende over for at medvirke til et lovforslag med de grundtanke som det foreliggende.

Endelig må man også gøre sig klart, at omfattende økonomiske sanktioner totalt vil bryde med de principper, vi hidtil har haft i dansk straffelovgivning, hvor vi netop har satset på strafansvaret og ikke på bødeansvaret.

Jeg kan egentlig godt forstå, hvis der er nogen, der efter de seneste domme finder strafansvaret for utilstrækkeligt, men jeg tror ikke, man helt har overvejet konsekvenserne af at gå ind i et omfattende bødeansvar. Dansk presselovgivning hviler jo hovedsagelig også i praksis på den grundregel, at det er redaktionerne, der er ansvarlige for den redaktionelle linje, men kommer vi ind i et sanktionssystem, sådan som man for øvrigt har det i England, med omfattende økonomiske sanktioner, hvis der bliver tale om overtrædelse, vil det let og meget naturligt føre til, at det bliver bestyrelserne og ikke redaktionerne, der bliver ansvarlige for den redaktionelle linje.

Skal man ind i overvejelser om økonomiske sanktioner over for pressen, bliver man nødt til meget nøje at overveje konsekvenserne heraf. Ministeren oplyser, at der er overvejelser i gang i straffelovrådet, og jeg håber, at man så også vil bringe den side af problemet om strafansvaret for pressen ved krænkelser af privatlivets fred ind i overvejelserne. Det er ikke kun et strafferetligt, det er i høj grad også et presseretligt problem, der her er tale om.

Vi vil som sagt ikke afvise, at der måske er grundlag for at overveje forskellige ændringer, men vi vil stærkt understrege, at vi